

Про що розповів вітер

(казка)

Осінній вечір тихо підійшов до вікна і в усіх кімнатах засвітив світло. На вулицях теж спалахнули ліхтарі. Пожовкле листя на деревах від того світла ще дужче заяскравіло.

Андрійко зупинився і прислухався. В саду шумів вітер.

«Це знову вітер турбується про птахів», — подумав хлопчик, заходячи до хати.

За столом батько лагодив старий приймач.

— Нагулявся? Сідай, спочинь трохи, — сказав батько. — Я зараз закінчу роботу.

Хлопчик вмотивувався на канапі¹, розгорнув книжку і почав роздивлятися малюнки. Але раптом сторінки перестали шелестіти, і батько побачив, як Андрійко підійшов до вікна й став до чогось прислухатися.

— Сину, що там за вікном?

— Тс-с-с-с! Не заважай, — таємничо прошепотів хлопчик.

— «Не заважай»? А хіба ти щось робиш?

— А ти нікому не скажеш?

— Нікому.

— Я тут, — зам'явся Андрійко, — я слухаю, про що говорить вітер.

---

¹ Канапа — різновид меблів, схожий на диван.

— А де ж він? — і собі таємниче спитав батько, встаючи з-за столу.

— Он там, за вікном. Це він до нас прилетів.

Батько підійшов до Андрійка і побачив, що біля вікна гойдаються віти клена.

— Я його слухаю, тату. — Андрійко притулився вухом до холодного скла.

Батько й собі нахиляється до шибки.

— Чуєш, тату?

— Гм-м... Нічого не чую!

— Ти просто налякав його, і він тепер притих.

— А ми почекаємо. Може, він знову заговорить.

Вони тихо стояли біля вікна. Через якусь мить знову зашумів клен листям жовтим.

— Тепер чую. Вітер, здається, й справді про щось розповідає, тільки-от не можу зрозуміти, про що.

— От бачиш! Я ж казав! — радісно заплескав Андрійко в долоні. — Ходімо сюди, я тобі про все розповім.

І він потягнув батька за руку на канапу.

— Розумієш, тату, як тільки настає осінь і починає листя жовтіти, всі птахи відлітають у теплі краї. Ті краї лежать за горами і лісами, за ріками й морями. Там ніколи не буває зими. Отуди кожної осені відлітають дикі гуси і лебеді, ластівки і лелеки, і ще багато-багато всяких птахів. Тяжко їм покидати рідні місця, довго вони кружляють над своїми гніздами. Потім злітають високо в небо, повільно махають крилами, і від того здіймається вітер. Він літає над деревами, попід дахами, заглядає у пташині гнізда. Дивиться, чи не залишилась якась пташечка, чи не забула вона, що вже час летіти в теплі краї. Бо скоро настане зима, і тоді замерзнути можна.

Андрійко замовк, а потім раптом стрепенувся:

— Тату, а наші ластівки полетіли?

Він зривається з канапи і біжить до балкона, на якому видніється ластівчине гніздо. Батько поспішає за сином.

— Полетіли, — радісно шепоче Андрійко. — Чого ж це знову вітер прилітав до нас?

— То він, Андрійку, мабуть, для певності перевіряв, чи не забув про когось часом, — посміхається батько до сина.

А за вікном кленові листки про щось шепочуть, шелестять. Мабуть, про Андрійка і доброго вітра.

Анатолій Кислій

- Чи —
  - Чи сподобалася тобі казка? Чим?
  - Чи зростав Андрійко допитливим хлопчиком? Чому ти так вважаєш?
  - Чи можна тата й сина назвати друзями? Що тебе переконало в цьому?

- * Прочитай перший абзац казки. Які почуття викликав у тебе його зміст? Який зі смайликів відображає твої емоції?

- ** Пригадай, якою «таємницею» поділився Андрійко з татом. За ланцюжком слів розкажи частину казки: *я слухаю — говорить вітер — гойдаються віти — ти налякав — ми почекаємо — клен зашумів — я розповім.*
- *** Поміркуй, чому автор назвав вітра «добрим». А як вважаєш ти? Обґрунтуй свою думку. Що тебе найбільше вразило в казці? Поділися своїми думками з однокласниками.

